

УДК 339

**ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ФІНАНСОВОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ СЕЛА****О.О. ЛОМІНСЬКА,**

студентка 2-го курсу факультету аграрного менеджменту,

Т.С. МРИНСЬКА,

кандидат економічних наук,

Національний університет біоресурсів і природокористування України

У забезпеченні нормального функціонування агропромислового виробництва особлива роль належить розвитку інфраструктури на селі, особливо соціальної. Винятково вагомий внесок у наукову скарбницю теоретико-методологічних засад в організації системи управління інфраструктурою в аграрному секторі здійснили видатні науковці-аграрники: А. Андрійчук, В. Власов, О. Гудзинський, М. Дем'яненко, Й. Завадський, М. Коденська, П. Саблук, В. Федосов та ін.

Метою даної статі є наукове обґрунтування організації системи інноваційно-інвестиційного підходу до фінансового забезпечення соціальної інфраструктури села.

Соціальна інфраструктура, як і виробнича, не виробляє кінцевого продукту АПК, а бере безпосередню участь у створенні сприятливих умов для ефективного функціонування робочої сили й відтворення людського фактора. Через це соціальну інфраструктуру називають ще невиробничою.

Задоволення життєвих потреб сільських жителів у значній мірі залежить від збільшення обсягу інвестицій в основний капітал у галузі соціальної інфраструктури. Ринкове середовище ставить жорсткі вимоги до підвищення ефективності використання ресурсів, зниження витрат на виробництво, освоєння нової техніки та технологій, а також підвищення якості вироблених товарів (послуг) підприємствами, організаціями, установами соціальної сфери.

Під інвестиціями (капіталовкладеннями) розуміють майнові та інтелектуальні цінності, що вкладаються в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, у результаті чого створюється прибуток (доход) або досягається соціальний ефект. [1]

Інвестування розвитку соціальної інфраструктури села в Україні здійснюється з різних джерел фінансування, зокрема за рахунок коштів місцевих і державного бюджетів, сільського населення, товаровиробників різних форм господарювання.

Об'єкти соціальної інфраструктури можуть фінансуватися з різних джерел, основні з яких такі: кошти державного бюджету України; кошти місцевих бюджетів; прибутки від основної і додаткової діяльності підприємств, на балансі яких перебувають об'єкти соціальної сфери, якщо основна й додаткова діяльність не є діяльністю в соціальній сфері; прибутки від платних

послуг у соціально-культурній сфері, наданих підприємствами, на балансі яких перебувають такі об'єкти; прибутки підприємств від надання в оренду будь-якої їхньої власності.

Крім того, існують і допоміжні джерела фінансування, зокрема позичкові кошти, благодійні внески фізичних та юридичних осіб тощо. Серед інших видів джерел фінансування може застосовуватися модель фінансової підтримки функціонування соціальних об'єктів за рахунок орендної плати за землю.

Важливою ознакою змін джерел фінансування розвитку соціальної сфери села є переважаюче скорочення обсягів державних інвестицій на дані цілі. Тому слід насамперед зазначити, що, незважаючи на прийняття Закону України «Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу у народному господарстві», [2] інвестування розвитку соціальної сфери села за рахунок державних коштів відбувалося за залишковим принципом. Водночас не забезпечувалась пріоритетність розвитку всього агропромислового комплексу в народному господарстві.

Для забезпечення діяльності підприємств та організацій соціальної сфери, а також зменшення вартості наданих послуг необхідно у короткий термін переглянути систему оподаткування, звільнивши об'єкти соціальної інфраструктури від податку на додану вартість, виділити їм цільові безпроцентні кредити для оновлення матеріально-технічної бази, а також удосконалити систему пільг при користуванні електроенергією, газом, водою тощо.

Література

1. Лісовий А. Методичні підходи до оцінювання сільської соціальної інфраструктури в Україні // Економіка України. – 2007. – С. 52-55.
2. Мацола М.М. Соціально-економічні передумови формування людського капіталу в сільській місцевості // Вісник Прикарпатського університету. Серія Економіка. Вип. 6. – 2008. – С. 117-120.